



Sagsøgtes processkrift

Aalborg, 2. juli 2012

Retten i Aalborg,
sag BS 7-50/2007 og BS 7-235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens otte medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

I forhold til de påstande, sagsøger har nedlagt i processkriftet af 27. marts 2012, nedlægger jeg, sagsøgte, følgende påstande:

Over for sagsøgernes påstand 1:

Principalt: Afvisning. Subsidiært: Henvielse til landsretten.

Over for sagsøgernes påstand 2:

Frifindelse.

Over for sagsøgernes påstand 3:

Frifindelse.

Der nedlægges følgende modpåstand 1:

Sagsøger tilpligtes at anerkende, at bevissikringen mod sagsøgte den 29. november 2005 var ulovlig, at sagsøgtes regnskabsmateriale hidrørende fra denne bevissikring ikke kan anvendes i en retssag mod sagsøgte, og at det bevissikrede materiale skal tilbageleveres til sagsøgte.

Der nedlægges følgende modpåstand 2:

Sagsøger tilpligtes som erstatning til sagsøgte for værditab af de af sagsøgtes film, der på sagsøgers foranledning blev beslaglagt under fogedforretningen den 29. november 2005, at betale 285.000,00 kr.

LASERDISKEN

Vildledende ordvalg

Det bemærkes, at fogedretten anvender ordet "erkender" om forklaringen om parallelimport. Den danske ordbog definerer ordet således: *tilstå eller indrømme, at noget forholder sig på en bestemt måde - især efter at have været uenig.*

Retten bør ikke anvende farvede ord, der i den konkrete sammenhæng forleder til at tro, at jeg har importeret i det skjulte. Der har *aldrig* været tvivl om min import. Jeg etablerede Laserdisken i 1984 for at tilbyde danske filmsamlere film, de ikke ellers ville få adgang til. Jeg startede virksomheden, da den danske videobranche meddelte, at den ikke agtede at markedsføre videosystemet Laserdisc i Danmark. Det ville jeg til gengæld gerne, og i sagens natur har min virksomhed fra starten været baseret på import - lovlig import, vel at mærke.

Laserdiskens formål er stadig det samme - at tilbyde film, danskerne ellers ikke ville få adgang til - og nu har jeg importeret film i 28 år. Hvis en film også udgives i Danmark af et dansk selskab, kaldes det parallelimport.

Fogedrettens forhastede slutninger

Som dommer i en justifikationssag skal man undgå forhastede slutninger. I nærværende sager er retten nødt til at forholde sig kvalificeret til følgende to centrale spørgsmål:

- 1) Har sagsøgte overtrådt loven ved at importere?
- 2) Er de erstatningsretlige betingelser opfyldt i forhold til erstatningskravet?

De fejlslagne forsøg på at få fogedretten til at forstå problemet foranlediger mig til at bruge en let forståelig analogi.

Mit problem med fogedretten er, at den gik direkte fra en konstatering af min åbenlyse import af film til den konklusion, at jeg skal betale erstatning til sagsøgerne. I kæremålet, FDV mod Laserdisken ApS, satte Vestre Landsret uden videre lighedstegn mellem EF-domstolens dom om direktivets gyldighed og sagsøgernes påstand om, at Laserdisken ApS har krænket deres rettigheder. Kun sagsøgerne fik mulighed for at kommentere EF-domstolens dom.

Lad os antage, at en mand får en bøde efter at have krydset en lysregulering i bil. Han anfægter færdselslovens gyldighed med påstand om, at den hindrer hans fri bevægelighed jf. EU-retten. EF-domstolen afgør, at færdselsloven er hensigtsmæssig, og den strider ikke mod mandens fri bevægelighed, for han må gerne passere lysreguleringen, når der er grønt lys.

Inden manden idømmes en bøde, skal det undersøges, om han kørte over for grønt lys. Det er ikke nok at konstatere, at færdselsloven er gyldig. Der skal tages hensyn til grundlaget, hvorpå dommen er baseret. På tilsvarende måde skal retten forholde sig til de forpligtelser, infosoc-direktivet pålægger mig som importør. Den kan ikke bare se bort fra spørgsmålet: Skal jeg i henhold til direktivet respektere et forbud, eller skal jeg indhente en særlig tilladelse?

Anbringender vedr. frifindelsespåstanden overfor sagsøgernes påstand 3:

Det er mest hensigtsmæssigt at behandle sagsøgernes påstande i omvendt rækkefølge.

Indledningsvist betvivler jeg, at sagsøgerne er rettighedshavere til de eksemplarer, der allerede er udgivet af *andre* rettighedshavere i *andre* lande. Ifølge de kontrakter, sagsøgerne har fremlagt i andre sager, er sagsøgerne licenstagere, der ved aftale har erhvervet rettigheder til at udgive filmværker i Danmark.

Det tiltrædes, at piratkopiering krænker sådanne rettigheder, men det er der ikke tale om her. Jeg gør ikke min tvivl gældende som anbringende, fordi en stillingtagen er unødvendig. Endvidere finder jeg det mere hensigtsmæssigt at få fastslået, hvem der har ret til at anvende den nye direktivbestemmelse i forbindelse med en retlig undersøgelse af lovens fortolkning.

LASERDISKEN

Bemærkninger i forhold til påstanden om vederlag

Sagsøger støtter kravet om vederlag på landsrettens retspraksis i forbindelse med download af værker *uden betaling til rettighedshaverne* med særlig henvisning til Vestre Landsrets dom af 30. januar 2007 i sag V.L. B-0254-06 og dom af 30. september 2004 (UfR 2005.60).

Det bemærkes indledningsvist, at Højesteret ændrede retspraksis i ankesagen ved dom af 24. marts 2011 (sag nr. 27/2009). I sagen havde sagsøgte downloadet værker uden at betale vederlag. Byretten havde dømt sagsøgte til at betale 100.000 kr. Vestre Landsret forhøjede beløbet til 160.000 kr, og for Højesteret krævede sagsøgerne 200.000 kr. Højesteret nedsatte imidlertid beløbet til erstatning og vederlag til sammenlagt 10.000 kr. Højesteret underkendte både dobbelt-op princippet og sagsøgernes beregning af udgifterne til kontrol.

Jeg vil slet ikke diskutere beløb. Jeg vil i stedet gøre opmærksom på, at lovgiver beskytter mod piratkopiering og fildeling, fordi samfundet tilskynder til en filmproduktion, der forudsætter, at filmenes producenter og ophavsmænd kan tjene penge på deres værker. Det gør de ved at få en andel af betalingen, når eksemplarerne sælges. Jeg har betalt for mine film. Jeg har betalt, hvad rettighedshaverne bad om, og filmenes producenter og ophavsmænd har fået deres andel.

Det bestrides, at ulovlig download, hvor ingen rettighedshaver modtager noget beløb til producenterne eller til ophavsmændene til filmenes produktion, kan sammenlignes med salg af film til mig, som betalte rettighedshaverne - *hvem det end måtte være* - det ønskede vederlag.

Til støtte for den nedlagte påstand fsva. vederlag gøres det gældende,

- at køb af film, hvor rettighedshaverne i kraft af betaling for filmene har modtaget det krævede vederlag til gavn for producenter og ophavsmænd, ikke er sammenligneligt med piratkopiering, hvor producenter og ophavsmænd snydes for vederlag.

Bemærkninger i forhold til påstanden om erstatning

De almindelige erstatningsretlige regler medfører, at en række betingelser skal være opfyldt. Sagsøgernes rettigheder skal være krænket. Sagsøgerne skal have lidt et tab. Sagsøgerne skal have opfyldt deres tabsbegrænsningspligt. Der skal foreligge culpa, og endelig skal det være forventeligt af mig, at mine handlinger ville påføre sagsøgerne et tab.

Da *samtlig*e betingelser skal være opfyldt, vil jeg nøjes med at behandle to af dem.

Culpa

Det var sagsøgernes egen advokat Johan Schlüter, der bragte tvivl om lovens fortolkning, da han i forbindelse med lovforslagets behandling i Folketinget skrev til Kulturudvalget. Der var modstand mod et importforbud, men Kulturudvalget blev beroliget af Johan Schlüter, da han på vegne af FDV pointerede, at importen ikke ville blive berørt medmindre ”*der findes en ene-rettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen*”.

Advokat Johan Schlüter fastholdt på ekspertmødet overfor Kulturudvalget, at specialimporten ikke vil blive berørt. Han begrundede det med ordene: ”*for der er ingen til at forbyde det*”. Et konkret forbud fra en dansk rettighedshaver var en betingelse for, at importen berøres. Sådan sagde han, og sådan blev det ikke kun opfattet af mig, men også af kulturministeren.

Tvivlen om lovens fortolkning er endnu ikke afgjort af retten, så principielt kan det ikke udelukkes, at Johan Schlüter havde uret, men i mine bestræbelser på at undgå konflikt med sagsøgerne, kan jeg ikke bebrejdes, at jeg spurgte hver enkelt af dem, om de ville bruge deres ret til at forbyde parallelimport, hvilket jeg i givet fald naturligvis respekterede. Jeg agerede i henhold til deres egen advokats fortolkning, sådan som han beskrev den for Kulturudvalget.

LASERDISKEN

Tabsbegrænsningspligt

Den anfægtede parallelimport var ikke sket, hvis advokat Torben Steffensens havde holdt sit løfte til mig (6. januar 2003), eller sagsøgerne havde besvaret mine breve (12. februar 2003).

Jeg havde fået udviklet et edb-program, der forhindrer parallelimport af forbudte film jf. medlemmernes forbud. Programmet er baseret på registreringer af medlemmernes udgivelser. De enkelte medlemmer kunne forhindre parallelimport blot ved at meddele forbud, f.eks. som SF Film gjorde den 17. februar 2003 ved at svare: “Ja - SF Film ønsker at forbyde Laserdisken at udbyde importerede DVD eksemplarer, til hvilke SF har de danske distributionsrettigheder.”

Mere vanskeligt var det ikke. Også Scanbox Danmark A/S magtede at svare.

Advokat Torben Steffensen havde specifikt lovet at give mig besked, hvis han fik en tilbagemelding fra de øvrige medlemmer. Jeg hørte imidlertid intet, før advokat Lars Segato den 29. november 2005 uventet dukkede op i min butik sammen med retsassessor Dorete Bager.

Til støtte for den nedlagte påstand fsva. erstatning gøres det gældende,

- at betingelsen om culpa ikke er opfyldt, da jeg ikke har handlet culpøst i forhold til sagsøgerne ved at agere åbent i henhold til selvsamme fortolkning, som de via deres advokat advokerede for under det lovforberedende arbejde, og
- at sagsøgerne ikke har opfyldt tabsbegrænsningspligten, da advokat Torben Steffensen ikke holdt sit løfte, og da de øvrige medlemmer heller ikke tog mod tilbuddet om at meddele et forbud, selvom det havde standset parallelimporten allerede i 2003.

Anbringender vedr. frifindelsespåstanden overfor sagsøgernes påstand 2:

Ifølge retsplejelovens § 642 skal tre betingelser være opfyldt, før der kan nedlægges forbud. Det er tilstrækkeligt at påpege, at betingelse 2 ikke er opfyldt, idet jeg holder mit løfte jf. mine foranstaltninger til at undgå parallelimport. Det har fogedretten slet ikke forholdt sig til.

Til støtte for den nedlagte påstand om forbud gøres det gældende,

- at jeg i henhold til løftet til medlemmerne af FDV indstillede parallelimporten den 29. november 2005, da advokat Lars Segato meddelte forbud på alle medlemmers vegne.

Særligt om salget af 101 Dalmatians II

Vedrørende salget af den importerede udgave af “101 Dalmatians II” er det relevant, at den var importeret, fordi sagsøgeren med danske rettigheder ikke havde meddelt forbud jf. mit tilbud. Der var et eksemplar på lager den 29. november 2005, hvor jeg både fik forbud mod at sælge det og mod at returnere det. Eksemplaret blev fjernet fra butikken og opbevaret andetsteds.

Jeg solgte den danske udgave, indtil den udgik, hvorefter en medarbejder vurderede, at det var i orden at sælge den allerede importerede udgave. Da jeg uvarslet blev konfronteret med salget på retsmødet den 11. december 2006, bekræftede jeg, at filmen var importeret fra USA, men jeg afviste at kunne udtale mig om sagsøgernes rettigheder. Da jeg efter retsmødet havde talt med medarbejderne, sendte jeg en forklaring til fogedretten, og jeg bestred, at sagsøgerne havde rettigheder til filmen på det tidspunkt. Det bestrides stadig.

Vedrørende salget af den importerede udgave af “101 Dalmatians” gøres det gældende,

- at ingen af sagsøgerne havde rettigheder til filmen, da den blev solgt i december 2006. Subsidiært hertil bestrides, at medarbejderens vurdering i den konkrete situation kan udlægges som en forsætlig krænkelse, der kan begrunde et fogedforbud.

LASERDISKEN

Anbringender vedr. afvisningspåstanden overfor sagsøgernes påstand 1:

De to sager blev anlagt som justifikationsager efter den bevissikring, der fandt sted fra min pc den 29. november 2005, hvor mine film samtidig blev beslaglagt, og efter det forbud, der blev nedlagt mod mig den 19. januar 2007 efter en rekvisition fra den 5. oktober 2006.

Uanset parternes nuværende uenighed om ophavsretslovens fortolkning, må det afvises, at de to sager er anlagt med henblik på at få en retlig undersøgelse og en autoritativ afklaring af striden herom. Min opfattelse fremgår både af mit brev til advokat Niels Bo Jørgensen den 9. februar 2003 og af den forudgående korrespondance med advokat Torben Steffensen. De kunne have anlagt sag allerede i 2003, hvis de mente, at jeg havde uret.

Jeg søgte selv aktivt en afklaring og anlagde retssag mod kulturministeriet for at få det. Sagsøgerne kunne have valgt at støtte kulturministeriet eller blot have afventet retssagens udfald. I øvrigt er fogedretten ikke det rette forum til at afgøre en tvist om lovfortolkning.

Sagsøgerne nedlagde første gang påstand om krænkelse jf. ophavsretslovens § 19 i replikken den 22. april 2008, mere end en måned efter, at Retten i Aalborg henvist spørgsmålet om lovens fortolkning til Vestre Landsret i min retssag mod kulturministeriet. Sagsøgernes påstand afklarer imidlertid hverken mine eller deres forpligtelser. I forhold til en løsning på striden om fortolkning, er påstanden så uklar, at den er meningsløs.

Påstanden er reelt et anbringende til støtte for erstatningskravet. Ifølge Kammeradvokaten og Københavns Byret kan anbringender ikke fremsættes som påstande. Hvis man tror det, har man behov for advokatbistand. Det var byrettens konklusionen i min sag mod Domstolsstyrelsen.

Jeg indstillede parallelimporten af film, hvortil sagsøgerne har danske rettigheder, allerede i 2005. Siden har der ikke eksisteret en *konkret, aktuel* tvist, der kan begrunde en selvstændig stillingtagen. Påstanden ændrer ikke retsforholdet mellem parterne, som Kammeradvokaten ynder at udtrykke det. Spørgsmålet har højst historisk interesse, og da de erstatningsretlige betingelser alligevel ikke er opfyldt, er det irrelevant i forhold til påstanden om erstatning.

Til støtte for den nedlagte påstand om afvisning gøres det gældende,

- at der ikke eksisterer en konkret, aktuel retstvist, der nødvendiggør en stillingtagen til påstanden, at påstanden ikke ændrer retsforholdet mellem parterne, at påstanden er uklar, og at der reelt er tale om et anbringende til støtte for påstanden om erstatning.

Anbringender vedr. henvisningspåstanden overfor sagsøgernes påstand 1:

En stillingtagen til påstanden forudsætter, at det principielle spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning er undersøgt. Retten i Aalborg v/dommer Ole Høyer har undersøgt fortolkningens betydning for andre handlende og for prisniveauet i Danmark. Han undersøgte også sammenhængen med EU-rettens konkurrenceregler og infosoc-direktivet. På baggrund af mine og Kammeradvokatens processkrifter konkluderede han, at spørgsmålet er af principiel karakter jf. retsplejelovens § 226, stk. 1. Ifølge retsplejelovens § 226, stk. 4 kan en kendelse om henvisning ikke omstødes. En strid om lovfortolkning afhænger naturligvis ikke af sagens parter, så der er intet grundlag for at underkende Ole Høyers undersøgelse og kendelse.

Til støtte for den nedlagte påstand om henvisning gøres det gældende,

- at en stillingtagen forudsætter en undersøgelse af ophavsretslovens fortolkning, og at Retten i Aalborg allerede har konkluderet, at spørgsmålet om lovens fortolkning er af principiel karakter. I givet fald må sagen henvises til behandling ved Vestre Landsret.

Anbringender vedr. modpåstand 1:

Sagsøgerne har trukket påstanden om bevissikringen tilbage med henvisning til VL B-1499-10. De anfører, at kendelsen udelukker, at en bevissikring kan efterprøves i en justificationssag. Kendelsen var ikke fremlagt, så jeg har fået den tilsendt fra Vestre Landsret:

Kendelsen vedrører en almindelig bevissikring, der blev gennemført efter forskrifterne. Rekvirenterne anlagde efterfølgende retssag jf. retsplejelovens § 653 c, stk. 1. Bevissikringen fandt sted den 11. februar 2010, og retssagen blev anlagt den 25. februar 2010.

Senere bad rekviritus om at få det beslaglagte materiale tilbageleveret med henvisning til, at der ikke var nedlagt selvstændig påstand om bevissikringen. Rekviritus har ikke bestridt, at der var grundlag for at gennemføre bevissikringen mod ham, og han har ikke påpeget fejl i forbindelse med bevissikringen. Vestre Landsret påpegede derefter korrekt, at det ikke fremgår af retsplejeloven, at der er krav om at nedlægge selvstændig påstand om bevissikringen.

Hverken retsplejeloven eller kendelsen *udelukker*, at rekviritus under en justificationssag kan anfægte en bevissikring. Det anføres tillige, at sagerne er usammenlignelige. Bevissikringen mod mig er netop *ikke* gennemført efter forskrifterne. Den fandt sted den 29. november 2005, og justificationssagen blev først anlagt den 5. januar 2007, og endda først efter at jeg havde bedt om tilbagelevering af materialet begrundet i det faktum, at der ikke forelå en kendelse.

Det fremgår af anmodningen om tilbagelevering af 25. september 2006, at den ikke er støttet på § 653, men på det faktum, at der ikke forelå en kendelse. Bevissikringen er altså *ikke* gennemført efter forskrifterne. Både Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention forudsætter en kendelse *før* bevissikringen. Ifølge Den Europæiske Menneskeretskonvention kan materiale, der er tilvejebragt i strid med konventionen, ikke anvendes i en retssag.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende,

- at bevissikringen, hvorfra det af sagsøgerne fremlagte regnskabsmateriale hidrører, er foretaget i strid med Grundlovens § 72 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, at materialet ikke kan anvendes mod sagsøgte i henhold til artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, og at materialet tilhører sagsøgte.

Anbringender vedr. modpåstand 2:

I begge rekvisitioner mod mig og mod Laserdisken ApS begærede sagsøgerne rekviriti film beslaglagt, og selvom retsbogen er mangelfuld, var der tale om, at jeg under fogedforretningen den 29. november 2005 blev forhindret i at sende filmene retur til mine leverandører.

Advokat Lars Segato afviste min protest, der var baseret på det uundgåelige værditab, med bemærkningen: "*Den risiko påtager vi os naturligtvis*". Hverken han eller Dorete Bager kunne afgøre, hvilke af de importerede film, der også udgives i Danmark af sagsøgerne, men jeg gik med til at hjælpe Dorete Bager på den måde, at jeg selv fjernede de beslaglagte film fra butikken og opbevarede dem et andet sted. Den 16. juli 2009 afleverede jeg filmene til Retten i Aalborg. Fogedretten har aldrig givet tilladelse til, at jeg kunne returnere filmene.

Filmenes samlede salgspris er optalt til 475.273 kr. Med en gennemsnitlig fortjeneste på 25 % af salgsprisen og fratrukket moms beregnes nettoværdien til 285.163,80 kr excl. moms.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende,

- at beslaglæggelsen - og dermed værditabet - er sket på foranledning af sagsøgerne, og at sagsøgerne i den forbindelse påtog sig den økonomiske risiko. Værditabet er opgjort til det beløb, jeg ville have modtaget, hvis filmene var returneret til leverandørerne.

Anbringender vedr. anmodningen om 3 dommere:

I processkriftet af 16. august 2011 begærede jeg 3 dommere jf. retsplejelovens § 12, stk. 3 på grund af de juridiske nyskabelser, sagsøgerne søger at indføre i nærværende sager:

- 1) Kendelser om henvisning kan underkendes trods retsplejelovens § 226, stk. 4.
- 2) Bevissikringer skal kunne foretages uden en retskendelse.
- 3) Fogedrettens afgørelser skal ikke efterprøves i en justificationssag.

Det præciseres, at anmodningen støttes på § 12, stk. 3, litra 1: Sagen er af principiel karakter.

ad 1)

Den 27. juni 2011 afviste dommer Hans Esdahl summarisk dommer Ole Høyers undersøgelse og kendelse om sammenhængen mellem EU-retten og ophavsretslovens fortolkning.

Det gøres gældende, at Hans Esdahls underkendelse af Ole Høyers undersøgelse er en omgåelse af formålet med § 226, stk. 4. Den principielle karakter af et spørgsmål om en lovs fortolkning og sammenhæng med EU-retten ændres ikke af, at den ene part udskiftes.

Retten kan ikke give sagsøgerne medhold i påstand 1, uden at spørgsmålet om lovens fortolkning først undersøges. Medmindre påstanden afvises, opstår den situation, at retten skal tage stilling til, om Ole Høyers kendelse skal underkendes trods formålet med stk. 4.

ad 2)

Sagsøgerne mener, at det er uproblematisk, at fogedretten foretager bevissikringer uden retskendelser. Ifølge sagsøgerne kan fogedretten rette op på denne undladelse, hvis den krænkede skulle protestere, simpelthen ved bagefter at arrangere en rekvision med rekvirenten og holde et retsmøde, hvor den retrospektivt godkender den bevissikring, den allerede har foretaget.

Det er så grundlæggende i strid med retssikkerheden, at det er kendt af alle, der har set en tv-krimi. Der er tale om en praksis uden fortilfælde i demokratiske lande. Retten skal afgøre om en sådan praksis er i strid med Grundloven eller Den Europæiske Menneskeretskonvention.

ad 3)

Sagsøgerne har konsekvent kaldt fogedrettens afgørelser for "retskraftige" og udelukket, at de skal efterprøves i nærværende justificationssager.

Ifølge den lille juridiske ABC er en fogedrets kendelse et *foreløbigt retsmiddel*. Formålet med fogedretten er, at det skal gå hurtigt. Bevisførelsen for fogedretten er summarisk i bedste fald, og der er ikke krav til rekvirenten om at bevise noget - at sandsynliggøre er nok. Hidtil har fogedrettens afgørelser til gengæld skullet efterprøves i en justificationssag, og hvis det viser sig, at rekvirenten har uret, kan rekviritus anlægge sag mod rekvirenten og få erstatning for de skader, han har lidt som følge af sagen.

Den nye praksis fanger mig i en Catch-22 situation. Jeg fik ikke adgang til bevisførelse før fogedforretningen, da Dorete Bager henviste til, at jeg ville blive hørt i justificationssagen. Nu vil rekvirenterne have, at fogedrettens afgørelser betragtes som endelige, også selvom der heller ikke var nogen sagsbehandling i kæremålet ved Vestre Landsret. Jeg vil aldrig blive hørt!

Til støtte for anmodningen gøres det gældende, at der er tale om juridiske nyskabelser,

- hvis den principielle karakter af en lovs fortolkning afhænger af sagens parter,
- hvis man tillader bevissikringer, der gennemføres uden en *forudgående* retskendelse,
- og hvis man undlader at efterprøve fogedrettens afgørelser i en justificationssag.

LASERDISKEN

Diverse bemærkninger i relation til de øvrige problemer

Forholdet til Den Europæiske Menneskeretsdomstol

Artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention sikrer enhver ret til en retfærdig rettergang for en uafhængig og upartisk domstol, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige forpligtelser eller angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse. En "retfærdig rettergang" og "upartisk domstol" medfører, at "domstolen" opfylder følgende krav:

- 1) Den hører begge parter.
- 2) Den bedømmer de faktiske omstændigheder.

ad 1)

Dorete Bager lagde ikke skjul på, at hun allerede på det indledende retsmøde om formiddagen den 29. november 2005 mellem hende og sagsøgerne havde lovet sagsøgerne at gennemføre fogedforretningen. I dag kan det udelukkes, at Vestre Landsret i kæremålet mod Laserdisken ApS læste mine skriftlige indlæg, og det må også udelukkes, at Vestre Landsret i nærværende kæremål læste mine skriftlige indlæg (den eneste anden mulighed er, at dommerne løj bevidst).

Det er tvivlsomt, om Hans Esdahl læste mit sammenfattende processkrift A af 9. marts 2010, men da udeblivelsesdommen er ophævet af Vestre Landsret, er der ikke sket uoprettelig skade. Det forudsætter dog, at retten fremover realitetsbehandler sagerne.

ad 2)

Det er ikke afgørende, om en domstol lægger urigtige fakta til grund, *fordi* den lyver bevidst, eller *fordi* den stoler så meget på sagsøgerne, at den hverken lytter til sagsøgte eller tager hensyn til dokumentationen. Hvis nogen af følgende af sagsøgernes løgne lægges til grund for en dom, vil jeg for Den Europæiske Menneskeretsdomstol anklage retten for at være partisk:

- 1) Jeg solgte parallelimporterede film i det skjulte.
- 2) Jeg trodsede loven med vilje, fordi jeg ikke anerkendte dens gyldighed.
- 3) Min parallelimport overraskede sagsøgerne, som reagerede øjeblikkeligt.
- 4) Sagsøgerne har aldrig skiftet holdning om ophavsretslovens fortolkning.
- 5) Sagsøgerne begærede ikke mine film beslaglagt.
- 6) Jeg fortsatte med at sælge film efter fogedforretningen, som om intet var hændt.
- 7) Min personlige virksomhed fremstod som et anpartsselskab.
- 8) Vestre Landsret var ikke informeret om, at Laserdisken ApS var tomt og inaktivt.
- 9) Først den 25. september 2006 oplyste jeg, at min virksomhed er personligt drevet.
- 10) Jeg flyttede aktiverne frem og tilbage flere gange, så det var umuligt at finde ud af, hvem der var ansvarlig for hvad.

Mine fire klager til Den Europæiske Menneskeretsdomstol

Klagen vedrørende min ret til at få afklaret mine forpligtelser jf. ophavsretslovens fortolkning fastholdes indtil videre. Jeg er villig til at få påstanden behandlet i en sag mod sagsøgerne, men jeg ønsker ikke en undersøgelse, der farves af sagsøgernes angreb. Jeg er ikke tryk ved rettens forudfattede mening om påstanden, men jeg er lydhør overfor forslag til en løsning.

De andre klager vedrører Hans Esdahls sagsbehandling og mine tab i forbindelse med fogedforretningen og de efterfølgende retssager. De kan alle trækkes tilbage, hvis nærværende sager får en reel sagsbehandling fremover. Grundlaget for retssagen mod Domsstolsstyrelsen falder i sagens natur bort, hvis fejlene rettes i justificationssagerne, og sagsøgerne erstatter mine tab.

LASERDISKEN

Min køreplan

- 1) Jeg gør endnu et forsøg på at få en regulær behandling af nærværende sager.
- 2) Jeg søger oprejsning og erstatning ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol.
- 3) Jeg vil ad politisk fejl søge at ændre retsplejeloven og ophavsretsloven.
- 4) Jeg vil forklare befolkningen baggrunden for de høje danske forbrugerpriser.

ad 1)

Hans Esdahls udeblivelsesdom er den eneste dom, der er afsagt i sagen, og den er ophævet igen. Retten i Aalborg kan stadig nå at give sagerne en reel behandling og undgå klagerne til EMD.

ad 2)

Hans Esdahls tilsagn om at undlade at behandle fogedforretningen, hans advokatpålæg og hans afvisning af at forberede sagerne er grundlaget for at gå til EMD. Jeg agter selvfølgelig at gå til EMD, når de af mine rettigheder, der er omfattet af konventionen, krænkes eller ignoreres.

ad 3)

Nærværende retssager har påvist ulemperne ved at give rekvirenter adgang til fogedretten uden rekvisiti tilstedeværelse. På grund af risikoen for misbrug og med ønsket om at styrke retssikkerheden har jeg stillet forslag til Folketingets Retsudvalg om ændringer af retsplejeloven.

Politikerne støtter hverken den begrænsning af ytringsfriheden eller den begrænsning af konkurrencen, som sagsøgernes nye fortolkning medfører. Hvis retten afviser en undersøgelse, er der grundlag for politisk handling. Se "Betydningen af ophavsretslovens fortolkning".

Jeg er i løbende kontakt med udvalgets medlemmer vedrørende de to spørgsmål.

ad 4)

Uanset punkt 1-3 har befolkningen ret til at vide, hvordan de internationale rettighedshavere misbruger ophavsretten til at begrænse konkurrencen. Det er særligt vigtigt, hvis domstolene hjælper dem. Jeg arbejder på en serie bøger, der omhandler dette vigtige samfundsproblem.

Betydningen af sagsøgernes angivelse af Laserdisken ApS som rekvisitus

Hvis jeg har pådraget mig et ansvar ved at søge fred via mit løfte til FDVs medlemmer og mine foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport, mens infosoc-direktivet undersøges, tager jeg naturligvis min straf. Hvis mine regnskaber skulle vise sig at blive nødvendige, kan retten erhverve dem via edition. Bevissikringen er irrelevant i forhold til sagsøgernes erstatningskrav, hvis blot retten følger den normale fremgangsmåde ved erstatningssager.

Formalitetsfejlen har betydning, fordi den afslører, at angrebet var nøje planlagt af Niels Bo Jørgensen, og fordi den afslører, at landsretten end ikke læste mine indlæg i kæremålene.

Advokat Niels Bo Jørgensen og Laserdisken ApS

Det var netop advokat Niels Bo Jørgensen, der den 9. februar 2003 fik tilsendt en orientering om min holdning til ophavsretsloven og en orientering om, at jeg solgte ud af det eksisterende varelager efter aftale med advokat Torben Steffensen. På det tidspunkt stod Laserdisken ApS for driften af butikkerne, og derfor skete orienteringen på anpartsselskabets brevpapir.

I 2005 var alle referencer til anpartsselskabet fjernet fra hjemmesiden og fakturaerne. Orienteringen fra selskabet er den eneste mulige forklaring på, at Niels Bo Jørgensen troede, at selskabet stod bag importen, da han skrev rekvisitionen. Det var spil for galleriet at foretage prøve køb og lave screen-shots af hjemmesiden. De viser tværtimod, at selskabet *ikke* står bag.

LASERDISKEN

Belønningen for at gå til fogedretten: En fordelagtig de facto fortolkning

Sagsøgerne kunne have undgået parallelimport blot ved at svare på mit brev, så naturligvis var det ikke formålet med fogedforretningen at standse parallelimporten. Infosoc-direktivet var ved at blive undersøgt ved EF-domstolen, da fogedforretningen fandt sted, så formålet var heller ikke at afklare uenigheden om fortolkningen. Det reelle formål var at *undgå* en undersøgelse.

Alene med retsassessor Dorete Bager undlod sagsøgerne både at redegøre for debatten om fortolkning og om mine løfter og foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport. Da jeg ikke havde adgang til kontradiktion, var det let at få Dorete Bager til at sætte lighedstegn mellem min import og deres påstande. Siden har den konkurrencebegrænsende - og forkerte - fortolkning uden videre været lagt til grund af fogedretten. Som om det er den eneste mulighed!

Fire årsager til at undlade at meddele forbud som svar på mit brev den 12. februar 2003

- 1) De troede ikke selv på, at deres rettigheder omfattede importerede film.
- 2) Parallelimporten generede dem ikke, idet de tjente penge på den.
- 3) De ville afvente resultatet af undersøgelsen af infosoc-direktivet.
- 4) Det var en del af en større plan at sikre, at jeg fortsat parallelimporterede.

Sandrew Metronome reagerede på Torben Steffensens orientering med et brev til mig, hvori direktør Poul Dylow forklarer, at Sandrew Metronome netop *ikke* har rettigheder til andet end de film, de selv markedsfører i Danmark. Han skriver direkte, at det er juridisk umuligt at give tilladelse til parallelimport, fordi de ikke har rettighederne. Hvis det er korrekt, har de i sagens natur heller ikke ret til at forbyde parallelimport.

Paramount har positivt meddelt, at parallelimport ikke er til gene. Det skyldes, at det er Paramount selv, der ejer det danske selskab, så pengene ender i samme kasse, uanset hvilket eksemplar, der sælges. Jeg fik at vide, at det forholder sig anderledes for SF Film og Scanbox, som er uafhængige danske selskaber, der kun tjener penge på deres egne udgivelser.

Da der var tvivl om lovens gyldighed, og der verserede en retssag herom, kunne det give anledning til at afvente retssagens afslutning ud fra et forsigtighedsprincip. Det er 3 grunde til, at det var naturligt, at lige præcis SF Film og Scanbox meddelte forbud.

Sagsøgernes angreb har været en succes. Undersøgelsen af infosoc-direktivet er saboteret. Kun Ole Høyer undersøgte noget i sagen mod kulturministeriet, og hans undersøgelse og kendelse er summarisk underkendt. Retten ignorerer den centrale strid om ophavsretslovens fortolkning og lægger uden videre den konkurrencebegrænsende fortolkning til grund. Mette Langborg har tilsyneladende på forhånd underkendt den påstand, der sikrer en retlig undersøgelse af lovens fortolkning. Det er værdifulde sejre for sagsøgerne, som tilsyneladende har haft held med det synspunkt, at jo flere film, jeg har importeret, jo mindre nødvendigt er det at undersøge noget.

Jeg er tydeligvis den eneste, der har undersøgt infosoc-direktivet og forholdet til EUs konkurrenceregler. Hvis munden lukkes på mig, vil ingen anfægte sagsøgernes position, og de undgår ikke alene parallelimport, men også konkurrence fra film, de ikke har rettigheder til.

Fakta om parallelimporten

Frem til 22. december 2002:	Fri import og salg af importerede film.
23. december 2002 - 28. februar 2003:	Ingen import, men salg af det eksisterende lager.
1. marts 2003 - 29. november 2005:	Ingen parallelimport, <i>hvis</i> der er meddelt forbud. Fortsat salg af det eksisterende varelager fra 2002.
30. november 2005 til nu:	Hverken parallelimport eller salg af varelageret, hvis en sagsøger har danske rettigheder til filmen.

LASERDISKEN

Bemærkninger i relation til sagsøgernes sammenfattende processkrift

Fakta om Laserdisken ApS: 1. juli 1999 - 30. juni 2004

Under retssagen om udlejning af Laserdiscs opstod en risiko for, at retten ville dømme mig til at betale en betydelig erstatning. Min daværende advokat Jakob Axel Nielsen anbefalede, at jeg beskyttede min egen og medarbejdernes fremtid ved at flytte aktiviteterne over i et juridisk uafhængigt selskab. Det gjorde jeg med virkning fra 1. juli 1999.

I 2004 var der gået mere end et år, uden at jeg havde haft problemer med videobranchen. Jeg troede, at der var tilfredshed med mine foranstaltninger mod forbudt parallelimport, og at der var fred. Jeg så intet behov for selskabets beskyttelse, så jeg flyttede aktiviteterne tilbage.

I begge tilfælde ændrede jeg navn og cvr-nr. i overensstemmelse med lovgivningen.

Retssagen mod Laserdisken ApS

Ifølge den lille juridiske ABC er fogedrettens afgørelse foreløbig og betydningsløs i forhold til afgørelsen i justifikationssagen. Det bemærkes, at der ikke blev foretaget en bevissikring mod Laserdisken ApS. Jeg mødte til domsforhandlingen udelukkende for at påpege, at uanset hvad selskabet var anklaget for, kunne det ikke støttes på den dokumentation, der var fremlagt for fogedretten, da intet af det vedrørte selskabet. Ophavsretslovens fortolkning blev ikke drøftet.

Fakta om retssagen mod Laserdisken ApS i Aalborg:

Sagsøgerne fremsatte *ikke* påstand om, at deres rettigheder var krænket.

Sagsøgerne frafaldt både påstanden om forbud og påstanden om erstatning.

Ingen fik tilkendt beløb af modparten til dækning af sagsomkostninger.

Fakta om retssagen mod Laserdisken ApS i København:

Østre Landsret ophævede kendelsen om bevissikring.

Laserdisken ApS fik tilkendt 5000 kr af sagsøgerne til dækning af sagsomkostninger.

Retssagerne mod mig

Der er derimod gennemført en bevissikring mod mig, og den er gennemført sådan, at det er en krænkelse af mine rettigheder efter menneskeretskonventionens artikel 8 og Grundlovens § 72.

Jeg er forundret over rettens hidtidige modvilje mod at forberede sagerne, men idet landsretten har ophævet udeblivelsesdommen, og advokatpålægget er ophævet, er der intet til hinder for, at retssagerne fremover får en reel og selvstændig sagsbehandling. Det kan føre til, at grundlaget for de indsendte klager til Den Europæiske Menneskeretsdomstol bortfalder.

Anmodning om sagsforberedelse

Retten opfordres til at indkalde til forberedende retsmøde jf. retsplejelovens § 353 eller i det mindste at pålægge sagsøgerne at besvare sagsøgtets provokationer jf. sagsøgtets processkrift om bevisførelse ved vidneafhøring af 16. august 2011.

Derudover opfordres sagsøgerne til at redegøre for årsagen til holdningsændringen om ophavsretslovens fortolkning. Særligt jf. brevet til Kulturudvalget den 29. oktober 2002 opfordres sagsøgerne til at forklare, hvorfor et forbud ikke længere forudsætter, "*at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind overfor importen*".

Særligt jf. udtalelsen på ekspertmødet den 13. november 2002 opfordres sagsøgerne til at forklare, hvorfor specialimport nu kræver særlig tilladelse, mens det dengang var "*klart, at man kan importere, for der er ingen til at forbyde det*".

LASERDISKEN

Protest mod sagsøgernes bevisførelse

Af hensyn til sagsbehandlingen ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol protesteres formelt mod anvendelsen af det regnskabsmateriale, der blev bevissikret den 29. november 2005 fra min pc med henvisning til, at bevissikringen er foretaget i strid med konventionens artikel 8.

Der protesteres også mod sagsøgernes vidner. Det er uklart, hvilke omstridte faktiske forhold, deres forklaringer skal belyse. Formentlig er nye overraskelser på vej, som jeg ikke vil kunne forholde mig til på stående fod. Hvis sagsøgerne oplyser, hvad de ønsker lagt til grund, vil jeg bestride eller tiltræde det. Derefter kan retten afgøre, om forklaringerne er nødvendige.

Det bestrides i det hele, at sagsøgernes tab har betydning for sagerne. Enhver bevisførelse om tab eller tabets størrelse begæres afvist jf. retsplejelovens § 341.

Selvom min parallelimport måtte have påført sagsøgerne et milliardtab og var ført til hele branchens ruin, ændrer det ikke, at kun SF Film og Scanbox gjorde noget for at undgå parallelimporten, selvom alle var informeret om, at det blot krævede et brev eller en e-mail.

Omvendt bevisførelse og sagsøgte vidner

Der protesteres mod den omvendte bevisbyrde, der synes at være. Det bør ikke være sådan, at sagsøgernes løgne automatisk lægges til grund, og at sagsøgte skal modbevise disse løgne.

Endvidere er det urimeligt overfor et stort antal borgere, at de skal generes med at vidne i retssagerne, alene fordi sagsøgerne ikke vil meddele deres opfattelse af de faktiske forhold i forvejen. Jeg ser for mig, at sagsøgernes advokat efter vidneforklaringer siger: "*Det er slet ikke bestridt*" i disrespekt for vidnerne og deres tid, men hvis jeg *ikke* afhører vidnerne, og faktum *ikke* afklares forinden, vil sagsøgerne fremture med de løgne, de har haft succes med hidtil. Det hører med til sagsforberedelsen, at sagsøgerne forholder sig til de faktiske omstændigheder.

I givet fald vil jeg gennemføre vidneafhøringerne således, at vidnerne fremlægger en skriftlig erklæring, som de vedstår i retten. Formålet er at bruge erklæringerne i en senere retssag mod Domstolsstyrelsen og i forbindelse med klagerne ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol.


Nyt muligt vidne for sagsøgte: En tidligere direktør for Paramount

Om nødvendigt vil en tidligere direktør for Paramount forklare, at Paramount ikke modsatte sig parallelimport, fordi det danske selskab - der siden blev medlem af FDV - ejes af Paramount International, hvorved vederlaget under alle omstændigheder tilfalder Paramount.

Han vil forklare, at Foreningen af Danske Videogramdistributører gør fælles front i alle retssager. Derved kan medlemmer tvinges til at deltage i retssager, de ikke ønsker at deltage i. Et flertal beslutter, om foreningen skal anlægge retssag, som derefter føres på *alles* vegne.

Processkriftet suppleres med to redegørelser om betydningen af den fremlagte dokumentation og betydningen af ophavsretslovens fortolkning.

Aalborg, den 2. juli 2012


Hans Kristian Pedersen